

Ա.

Գիշեր մը երբեք այսպէս լուռ ու լուրջ
Ձէ դիզուած, հսկա՛ծ բանակի մը շուրջ:

Եւ բանակ մ'երբեք, խաւարին մէջտեղ,
Ձէ եղած այսպէս լուսագեղ, անմե՛ղ:

Երկիքն այս գիշեր երկիրը կ'օրրէ,
Հոգիներն հայոց իրմով կը խմորէ:

Հոս խաչեր եւ հոն սաղաւարտ ու սուր՝
Խաւարի ծովուն շիթերն են մաքուր:

Խըթո՛ւմ է կարծես. – ամէն կողմ հիմա
Կոչնակներու կանչն հանդարտ կը թրթոսայ:

Ամէն կողմ սեղան, մոմեր, երէցներ,
Բանակը ճաշակ կ'առնէ այս գիշեր:

Է՛ն վերջը Վարդան՝ գլխաբաց, հետի,
Կու գայ հաղորդուիլ արեա՛մբն Յիսուսի:

Բ.

Դաշտն՝ արշալոյսին՝ խո՛ւնկ է, կը մըխա՛յ.
Ձէնքերու շաչիւնն իր շուրջն է ծնծղայ:

Թշնամի բանակն, ամպի պէս խաւար,
Կ'երեւայ հեռուն եւ կը սահի վար...:

— «Վասըն Յիսուսի, վասըն հայրենեաց՝
Յառա՛ջ». Վարդանի հրամանը գոռաց...: